

РЕШЕНИЕ

№ 27659

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5009** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204, ал. 2 от АПК по иск за присъждане на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът С. Д. П., ЕГН:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] твърди, че с решение по а.н.д. № 20251110206152/2025 г. на СРС, НО, 19-ти с-в е отменена, като незаконосъобразна, заповед рег. № 464зз-168/30.03.2025 г. за задържане на лице на основание чл. 72, ал. 1, т. 7 от ЗМВР, издадена от полицейски орган от РУ на ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, [улица]. Твърди, че от посочения отменен незаконен административен акт претърпяла значителни неимуществени вреди, изразяващи се в изпитани болки от нанесени удари от органите на МВР, силен стрес – уплаха, срам, унижение и битов дискомфорт при задържането. Ето защо, моли присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2 000 евро. Моли присъждане на законна лихва, считано от датата, следваща датата на влизане в сила горепосоченото съд решение – 14.03.2026 г. , до окончателното изплащане на сумата. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по иска го оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлен. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП поддържа становище за основателност на иска по факти, като се присъди обезщетение по справедливост.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание чл. 1, ал. 2 от ЗОДВ във вр. чл. 203, ал. 1 от АПК във вр. чл. 126 и сл. от АПК, приема

следното от фактическа и правна страна:

По иска за обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Съгласно ал. 2, исковите се разглеждат по реда на АПК. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Безспорно е, че с решение по а.н.д. № 20251110206152/2025 г. на СРС, НО, 19-ти с-в е отменена, като незаконосъобразна, заповед рег. № 464зз-168/30.03.2025 г. за задържане на лице на основание чл. 72, ал. 1, т. 7 от ЗМВР, издадена от полицейски орган от РУ на ответника. Следователно, за вредите от отменената незаконна заповед за задържане на лице, издадена от полицейски орган от РУ на ответника, то следва да отговаря СДВР, срещу която е и предявен искът. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Материално-правните предпоставки на тази претенция са незаконен административен акт и породени неимуществени вреди от него като пряка последица. В конкретния случай се установи отменената като незаконна заповед за задържане на лице, доколкото страните не спорят по тези факти. С това първата от посочените материално-правни предпоставки се установи. Ищецът твърди, че от посочения отменен незаконен административен акт претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в изпитани болки от нанесени удари от органите на МВР, силен стрес – уплаха, срам, унижение и битов дискомфорт при задържането. За установяване на тези факти в откритото съдебно заседание от 17.06.2026 г. се разпита свидетелят Х.. По делото се изслуша и Съдебно-психиатрична експертиза, която дава заключение за преодолян от ищеца психически стрес, но продължил около 8 месеца. Свидетелят дава конкретни и безпротиворечиви показания, които съответстват на данните по съдебно-психиатричната експертиза. Така се образува система от доказателства, която налага да се приеме от фактическа страна, че от посочения отменен незаконен административен акт претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в изпитани болки от нанесени удари от органите на МВР, силен стрес – уплаха, срам, унижение и битов дискомфорт при задържането.

След като се установиха материално-правните предпоставки за ангажиране на отговорността на ответната администрация, съдът преценява размера на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди. Съдът преценява размера на вредите по реда на чл. 52 от ЗЗД – по справедливост, и като взема предвид фактите по делото във връзка с определянето на еквивалентен размер, като израз на справедливост. Така, като взе предвид установените в обстоятелствената част от решението вид психологически травми на ищцата, техния характер и продължителност, както и степен на възстановяване, съдът приема сумата от 1 500 евро като имуществен еквивалент на претърпените неимуществени вреди. Или, искът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се уважи до размера от 1 500 евро. За да приеме това, съдът взема предвид преди всичко, че с незаконната заповед се засягат основни права и свободи на ищеца и то именно от органи, които имат правомощия да опазват тези права и свободи, за което притежават и законов и материален ресурс да ги ограничават. Ето защо, незаконните актове именно на тези органи са в състояние да причиняват значителен стрес у адресатите им. Съдът взема предвид и младата възраст на ищеца, която разкрива още по-неустойчива и ранима емоционалност.

Върху главницата следва да се присъди законна лихва, считано от датата, следваща датата на влизане в сила горепосоченото съд решение – 14.03.2026 г. , до окончателното изплащане на сумата. В този смисъл са задължителните указания до съдилищата за началния момент на лихвата за забава върху обезщетения от незаконни административни актове, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. , ОСГК.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 230,52 евро.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответника следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 16,61 евро за възнаграждение за юрисконсулт.

На основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК ответникът следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 227,25 евро за експертиза.

На основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 3 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК ищецът следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 75,77 евро за експертиза.

Прилагайки чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът уважава възражението на ответника по чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 5 от ГПК, за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца от 453 евро. Съдът взема предвид, че минимумът по чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа е 302,25 евро. Конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание. Съдът приема, че фактическата и правна сложност на делото е от естество, така че на жалбоподателя да се присъди минимумът по Наредбата. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22 , "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществяването поцесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по по минимума, е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, [улица] да заплати на ищеца С. Д. П., ЕГН:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 1 500 евро , ведно със законната лихва, считано от 14.03.2026 г., до окончателното изплащане на сумата, като отхвърля иска в останалата част до пълния предявен размер от 2 000 евро.

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, [улица] да заплати на ищеца С. Д. П., ЕГН:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл. 143, ал. 1 от ПК, сумата от 230,52 евро деловодни разноски.

ОСЪЖДА ищеца С. Д. П., ЕГН:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, [улица], на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 16,61 евро деловодни разноски.

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, [улица] да заплати на АССГ, на основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК, сумата от 227,25 евро деловодни разноски.

ОСЪЖДА ищеца С. Д. П., ЕГН:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на АССГ, на основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 3 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК, сумата от 75,77 евро деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.